

Silky teriéři mají rádi pobyt v přírodě

Australský silky teriér

Australský silky teriér stále není plemenem všeobecně známým, neboť se jedná o celosvětově málopočetné plemeno. Z toho důvodu bývají mnohdy šampioni silky teriérů považováni za bezpapírové jedince nebo dokonce za křížence jorkširských teriérů. Je pravda, že právě k nim má silky teriér vzhledově nejbližší. Avšak skutečnost je o trochu složitější...

Podle dostupných pramenů je australský silky teriér zřejmě potomkem koktejlu původních britských plemen dovezených spolu s osadníky na australský kontinent, ale o jeho prvotním vývoji se nezachovaly žádné přesné záznamy. Předpokládá se, že jeho prapředky mohli být skaj, Dandie Dinmont, norvič, border a kern teriéři stejně jako jorkširští teriéři a další malá teriérská dnes již vyhynulá plemena jako například clydesdale nebo paisley teriér, kteří byli známí svou rovnou hedvábnou srstí. Tito teriéři

byli původně používáni, stejně jako prapředci jorkširských teriérů, k lovu krys.

Zjemnění vzhledu a zejména srsti se přičítá vyššímu podílu krve jorkširského teriéra. První zmínky o modrotříslově zbarvených teriérech pocházejí z roku 1820. Tito teriéři vážili kolem 7 až 10 liber a vyskytovali se v okolí Campbelltownu a Ross na Tasmánii. Již v roce 1872 na druhé melbournské výstavě Melbourne Royal Show byli vystavováni teriéři z australských chovů s dlouhou měkkou srstí. Vůbec první standard byl vytvořen chovatelským klubem v roce 1906 v Sydney (New South Wales), ale nezávisle na tom

byl v roce 1909 jiným chovatelským klubem Australian terrier club ve Viktorii vytvořen samostatný standard teriéra s hedvábnou srstí. Oba standardy vytvořily základ pro pozdější jednotný text, který spatřil světlo světa v roce 1926. Plemeno známé původně spíše jako Sydney silky terrier bylo v roce 1955 přejmenováno na australský silky teriér.

KDE SE MU DAŘÍ?

Dnes je silky teriér rozšířen snad nejvíce právě v Americe. Američtí psi mají svůj vlastní standard, který je standardu FCI velmi podobný. Tamější chovatelé silky teriérům nadále kupírovní ocas, od čehož evropští chovatelé - v souladu Evropskou dohodou o ochraně zvířat v zájmovém chovu - již upouštějí.

V Evropě je pravděpodobně největší koncentrace silky teriérů ve Finsku a dá se říci, že jsou tam také nejhezčí. Přemýšlela jsem, proč je jejich obliba ve Finsku tak velká, a při pobytu v této severské zemi jsem si uvědomila, že tam půl roku leží sníh. Velmi populární jorkširský teriér je subtilnější, a proto také méně odolný vůči chladu. Lidé, kteří touží po plemeni s hedvábnou srstí, proto rádi sáhnou po odolnějším „příbuzném“ v podobě silky teriéra.

U NÁS DOMA

Pravděpodobně první silky teriér byl do České republiky přivezen, resp. zaregistrován v plemenné knize pod číslem 1, v roce 1994. Jednalo se o fenu jménem Berguna of Walkabout Creek a byla přivezena z Rakouska do chovatelské stanice Bohemia Alké. Protože v Čechách nebyl žádný krycí pes, její majitelka paní Grygarová ji odjela nakrýt do Francie do chovatelské stanice De Majodian. Il Passepartout de Majodian, řečený Ivo, se tak stal praotcem většiny silky teriérů u nás. S touto francouzskou chovatelskou stanicí se pak spojuje a prolíná i další osud mnohých silky teriérů v Čechách. Další dovozy a spolupráce se uskutečnily z Finska, připomenout je třeba také přímý dovoz dvou silky teriérů z jejich domoviny a to z australské chovatelské stanice Balkana.

ZMĚNY VE STANDARDU

Pro potřeby chovu je nezbytné dobře znát plemenný standard. Přitom je dobré mít na paměti, že jde o málopočetné plemeno a v podstatě každý jedinec nevykazující vady může být pro chov důležitý. Země původu Austrálie v květnu roku 2005 standard australského teriéra upravila. Veřejnost se s ním mohla na oficiálních

Jsou to aktivní a činorodí psi

ních stránkách FCI seznámit bohužel až v letošním roce. Co je tedy nového?

Mezi nejdůležitější změny patří změna povolené výšky. Především úprava předepisovala výšku 23 cm v kohoutku, nově se může výška psa pohybovat mezi 23 a 26 cm, přitom váha, která byla dříve stanovena od 3, 5 do 4, 5 kg, dnes má „odpovídat výšce“. Dále standard výslovně stanoví, že horní linie musí být rovná za všech okolností - jak v postoji, tak v pohybu. Předchozímu znění stačilo pouhé konstatování, že záda mají být rovná. Snahy australských chovatelů o zprísnění zřejmě vycházejí z faktu, že horní linie mnohých psů nebývá zrovna ideální, ba někteří mají bedra spíše klenutá. Oči mají být oválné, dříve mluvil standard o očích malých a okrouhlých.

Významnější změna standardu se týká ocasu. Nově je vzato do úvahy, že většina evropských zemí zakázala kupírování ocasů. Česká republika, která též podepsala Evropskou dohodu o ochraně zvířat v zájmovém chovu, si vymínila ohledně kupírování ocasů výjimku, ale čeští chovatelé silky teriérů od kupírování stejně upustili, neboť takový jedinec by nemohl být vystavován v okolních zemích. Rozhodčí na výstavách dosud logicky posuzovali nesení nekráceného ocasu pouze v jeho první třetině - tak jako by tam jeho zbytek nebyl. Standard nyní výslovně upravuje, že pokud ocas není krácen, první tři obratle musí být nesené vzpřímeně nebo jsou mírně zatoučené, ale nesmějí se stáčet přes záda. Protože se ještě před několika roky ocasy krátily, můžeme se dnes u chovaných jedinců setkat s jejich různými tvary, ale dejme chovatelům čas na ustálení správného tvaru. Poslední důležitá změna se týká délky a barvy srsti. Původně byla délka srsti stanovena na 10 až 15 cm, dnešní standard konkrétní délku neuvádí a stanoví, že „nesmí být tak dlouhá, aby bránila v pohybu, a měla by dovolovat dennímu světlu probleskovat pod psem. Přední a zadní nohy od loktů a od hlezen dolů musí být zbaveny dlouhé srsti“. Ohledně barvy je ze standardu vypuštěna dříve povolená šedomodrotříslivá, je kladen důraz na sytost modré a tříslivé a jejich jasnější ohraničení. Přitom stříbrná a bílá je výslovně zakázaná. Tuto změnu nepokládám za šťastnou. Myslím si, že bychom se měli dostávat k ideálnímu standardnímu odchovu postupným šlechtěním, neboť okamžitě vyloučení barevně ne zcela ideálně vyhovujících jedinců z cho-

Silky dobře zvládá i cestování – zvláště když jde o získání nejvyšších titulů

Teriér od protinožců

Můžeme se s ním setkat i na cvičišťích, kde se nacvičuje agility

vu by u tak málopočetného plemene (v ČR momentálně cca 350 jedinců) mohlo vést k inbrídingové depresi.

PÉČE

Musím se pár slovy zmínit též o péči, již je třeba věnovat zejména hedvábné srsti, která připomíná spíše vlasy než srst a již je dobré každodenně pročesávat. „Vlas“ silky teriéra je třeba ošetřovat kvalitním psím šamponem a kondicionérem. Mezi koupáním se doporučuje používat olejové rozčesávače, které usnadňují rozčesávání. Prach a špína srsti škodí, a zejména proto většina chovatelů doporučuje koupání na rozdíl od ostatních plemen psů přibližně každé 2 až 3 týdny podle potřeby. Ostatně kdo by nechtěl mít svého miláčka voňavého a čistého? Silky teriéři se nestříhají, avšak srst se jim zkracuje na uších, na špičce čumáčku, na ocásku a tlapkách až po hlezenní kloub a to tak, aby byla vytvořena tzv. kočičí tlapka. Srst, která odrůstá, až se stane příliš dlouhou, se procházkami sama obrousí.

Dostatečnou péči je třeba věnovat i zubům. Zejména se doporučuje používat

zubní kartáčky se speciálními enzymatickými pastami, jež slouží jako ochrana proti zubnímu kazu, kterým trpí malá plemena z důvodu nedostatečně širokých mezer mezi zuby, jaké mají větší psi. Výhodou standardu pro silky teriéry v tomto směru je, že nepožaduje plnochrupost, ale nůžkový skus, kde nesmějí chybět řezáky ani špičáky. Tím, že jim občas chybí nějaký ten „premolár“, zuby

Štěňátko silky teriéra v průběhu dospívání mění barvu

mají dostatek prostoru a nekazí se tolik jako jiným plemenům. Ale chovatelé se samozřejmě snaží dosáhnout co možná nejmenšího počtu chybějících zubů, neboť přece jen zuby ke psu patří.

JAKÝ JE?

Jací jsou silky teriéři? Na první pohled vypadají se svou dlouhou hedvábnou rozevlátou srstí jako primadony. Řada lidí si proto myslí, že australského silky teriéra není třeba nijak vychovávat, že je to typický „postelový pes“. Ale opak je pravdou. Silky je ostražitý chytrý pes plný energie, prostě teriér každým coulem. Proto je třeba jeho výchově věnovat pozornost, být důsledný a vstřípit psu alespoň základní výcvik. Na cizí lidi i psy je dobré štěňata zvykat odmalička. Silky sám sice konflikty nevyhledává, ale jiných psů se nebojí a umí se ohradit, když je třeba. K cizím lidem bývá trochu zdrženlivý a nenechá se od každého ihned pohladit, jako to dělávají psi jiných plemen. K dětem je přátelský, pokud ho ovšem v mládí nepotkají nepříjemné zkušenosti. Na přítomnost vetřelce upozorní štěkáním. Kdo chce se psem více cestovat, musí jej včas, čili odmala, odnaučovat přílišnému štěkání.

Silky teriér se určitě nehodí k celoročnímu pobytu venku u boudy a to nejen pro svou „řidší“ srst bez podsady. Ke spokojenosti totiž potřebuje stálý kontakt se svým pánem. Obvykle si najde místo, odkud může sledovat dění v rodině, a za svými pánečky stále přechází, aby byl s nimi v kontaktu. Když jsem kupovala naši první fenku, chovatelka se smála, že silky je pes „zánožní“, tedy že je svému pánovi neustále v patách.

Silky teriéři jsou vhodní společníci pro lidi, kteří rádi podnikají dlouhé procházky do přírody, neboť i přes svou malou postavu dokážou ujít velké vzdálenosti. My jsme například v zimě podnikli několik túr po horách a naši fenku jsme jen chránili nepromokavým oblekem proti navlhnutí a profouknutí. V létě podnikáme výlety na kole, kde se střídavě veze v košíku na řídkách, střídavě se proběhne volným tempem podél kola. V tomto směru si vždy pochvaluji rozměry psa, který je „tak akorát“, takže se ještě vejde do zmíněného košíku či do psí tašky přes rameno. Z vhodných psích sportů lze jmenovat zejména agility, coursing, flyball a jiné aktivity. Kdo neviděl světýlka v očích silky teriéra, který běží parkúrem a překonává překážky, o hodně přichází. Odměnou za takový sport je maximální souhra a citová vazba mezi pánem a jeho psem. *ĽUDr. Ivana Kvěčková*